
Molnár Krisztina Rita

MAGDALÉNA ÉNEKELTE VOLNA

Kitárt karomba omlik,
de látom, azt se bánná,
Ölembe húzva tartom,
egész erőmre szükség,
Az arca, szája véres,
remeg kezem, puhán csak,
Alig piheg, de itt van,
mit is tegyek, hogy éljen,
Jaj, irgalom fejemnek,
az nem lehet, hogy ő is,
Jaj, úgy lehetne élni,
a kertben articsóka,
csak ülni este csöndben,
a homlokán a ráncot,
kezem simítja kérdve,
de mit beszélek én itt,
tudom, hogy meg sem ismer,
magára hagyta Isten,
agyongyötört a teste,
ha már a földre esne.
közel van már az ágyam,
sebét kimosni lágyan.
a fájdalom előnti,
fehér kendőbe kötni.
szuszogva tiszta gyolcsban,
meleg levest, de gyorsan.
tudom, nem tudja, hol van,
hogyan feküdjön holtan.
csak ő meg én e házban,
meg egy gyerek, de vártam,
hogyan átkarolja vállam,
ha rajzol enyhe gondja,
ha szól, nevem kimondja,
jövönk a köd befonja,
olyan nagyon fehér lett,
magamra hagy ma végleg.